

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **XXX**
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Herdovou
sídlem Pitterova 2855/9, Praha 3

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2025, č. j. 17176/25/5300-22443-712892.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*I. Vymezení věci*

- [1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“ či „*prvostupňový správce daně*“) zahájil u žalobce dne 2. 2. 2022 daňovou kontrolu ohledně daně z přidané hodnoty pro zdaňovací období únor 2017 až prosinec 2018 v rozsahu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění. O tomto bylo téhož dne vydáno „*Oznámení o zahájení daňové kontroly*“, č. j. 838510/22/2005-61563-109271 (dále též „*Oznámení o zahájení daňové kontroly*“), obsahující závěr, že žalobce neprokázal nájem nemovitosti jako předmět deklarovaných uskutečněných plnění, a tedy nesplnil podmínky pro osvobození od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet daně. Správce daně shledal, že daně plnění vykazuje znaky ubytování, a že se tudíž jedná o poskytování služeb, jenž dani podléhá. Výše uvedené bylo správcem daně shrnuto do „*Zprávy o daňové kontrole*“ ze dne 24. 7. 2024, č. j. 5989739/24/2005-61564-112319 (dále jen „*Zpráva o daňové kontrole*“). V tentýž den správce daně rovněž vydal dodatečné platební výměry (jejich výčet je uveden na str. 1-3 napadeného rozhodnutí). Proti jejich vydání se žalobce bránil odvoláním ze dne 1. 9. 2024.
- [2] Dne 26. 6. 2025 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. 17176/25/5300-22443-712892 (dále též „*napadené rozhodnutí*“). Tímto bylo zamítnuto žalobcovo odvolání ze dne 1. 9. 2024.

II. Žalobní argumentace

- [3] V žalobě podané dne 20. 8. 2025 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že je dané rozhodnutí zatíženo vadou nezákonnosti, jelikož byla daňová kontrola správcem daně zahájena až po lhůtě pro stanovení daně, kterou stanoví § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „*daňový řád*“). Z toho důvodu nebyla daňová kontrola řádně zahájena, a nebyla tedy zahájena vůbec.
- [4] Dle názoru žalobce správce daně disponoval všemi relevantními informacemi již v roce 2019 (jednalo se o informace k provedení úprav, které správce daně popisuje na str. 24-38 „*Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění*“ ze dne 28. 5. 2024, č. j. 4760172/24/2005-61563-110679 – dále též „*Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění*“). Uvádí, že „[n]emohlo tedy k žádné analýze, prověřování dojít. Nesmyslné úkony, u nichž nedávalo sebemenší smysl očekávat, že budou mít na hodnocení tvrzení uvedených v příznáních k DPH nějaký vliv, na tom nic nemění, a to i kdyby byly provedeny včas (před lhůtou pro stanovení daně), což se nestalo“.
- [5] Žalobce zdůrazňuje, že správce daně v bodě 18 Zprávy o daňové kontrole přijal žalobcovo tvrzení o ustálené judikatuře správních soudů, které za okamžik zahájení daňové kontroly označují okamžik faktického započetí prověřování daňového základu nebo jiných okolností rozhodných pro stanovení daně. Proto nesouhlasí s názorem správce daně, že jím uvedené činnosti, které měly být provedeny před uplynutím lhůty pro stanovení daně, jsou souladné s tímto judikatorním závěrem. Podotýká, že se musí jednat o úkony smysluplné a cílené, čemuž však v daném

případě nebylo. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2021, č. j. 3 Afs 348/2019-34, a ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 Afs 241/2019-52.

- [6] Dle žalobce nepředložil správce daně žádný důkaz o tom, že učinil tvrzené úkony. Uvádí, že z údajů v seznamu úkonů vyplývá, že první záznam byl učiněn až dne 14. 6. 2022. Lhůta pro stanovení daně však uplynula již 7. 5. 2022.
- [7] Žalobce odkazuje na soubory, které správci daně zaslal v rámci své reakce na Oznamení o zahájení daňové kontroly. Dle jeho názoru však tyto nejsou relevantním podkladem k faktickému prověřování daňového základu. Uvádí, že „[j]ediné, co z něj správce daně vyčte, je, zda žalobce neudělal při sestavení přiznání k DPH aritmetickou chybu. Toto však nelze kvalifikovat jako prověřování daňového základu. Pokud by tomu bylo naopak, pouhé prohlédnutí již podaného přiznání k DPH by bylo ke splnění podmínek pro zahájení daňové kontroly dostatečné (...)“.
- [8] Za obstojné žalobce nepovažuje ani zjišťování potřebných informací k ekonomické činnosti, což měl správce daně činit pročitáním bankovních účtů žalobce. Zdůrazňuje, že těmito správce daně disponoval již od 19. 7. 2019. Právě tyto pak správce daně učinil základem pro výzvu žalobce k podání přiznání k dani z přidané hodnoty pro předemtná období. Uvádí, že v rámci daňových přiznání k dani z přidané hodnoty nedeklaroval žádná přijatá plnění. Proto neměl správce daně, dle názoru žalobce, „sebemenší důvod obtěžovat celou řadu třetích stran, aby získal informace o tom, jaké výdaje v souvislosti se svým podnikáním by mohl vynakládat“. Žalobce tak shledal, že správce daně prověřoval a následně dokazoval skutečnosti, které však nebyly žalobcem nikdy tvrzeny. Z toho důvodu namítá, že i v případě, kdy by dané úkony byly provedeny ještě před tím, než uplynula lhůta pro stanovení daně, nemohly by tyto představovat úkony mající za následek započetí faktického prověřování.
- [9] Žalobce se závěrem vymezuje také vůči správcem daně tvrzenému prověřování daňového základu, které mělo spočívat v porovnávání příchozích plateb na bankovní účet žalobce s celkovými výšemi uskutečněných plnění, jež byla uvedena v daňových přiznáních. O „marnosti“ daných úkonů dle žalobce svědčí i to, že „ve svém DVKZ (pozn. soudu: Sdělení o dosažitelném výsledku kontrolního zjištění) zcela ignoroval často značné rozdíly mezi platbami, které v daném měsíci na bankovní účet přišly a ve stejném měsíci žalobcem ve svých přiznáních k DPH tvrzenými uskutečněnými plněními“. Žalobce tak shledal, že pomocí kontroly bankovních výpisů nelze ověřit údaje tvrzené v daňových přiznáních. Pro dosažení tohoto účelu by dle něj musel správce daně například kontaktovat konkrétní odesílatele plateb a dotázat se jich na předmět daného plnění, čímž by následně získal údaje o předmětu úhrady a konkrétním období, za jaké byla platba provedena.

III. Shrnutí odůvodnění napadeného rozhodnutí

- [10] Žalovaný nejprve shrnul, že prvostupňový správce daně shledal, že žalobce jednal v rozporu s ustanovením § 56a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“).
- [11] Uvedl, že sporná je v dané věci otázka okamžiku faktického zahájení daňové kontroly. Zde odkázal na § 87 daňového řádu, kde se uvádí, že daňová kontrola se

zahajuje doručením oznámení o zahájení daňové kontroly, v němž je vymezen předmět a rozsah této kontroly. Rovněž zdůrazňuje, že správce daně začne spolu se zahájením kontroly či bez zbytečného odkladu po jejím zahájení zjišťovat daňové povinnosti či prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné rozhodné okolnosti. Nezačne-li správce daně s tímto zjišťováním či prověřováním, má to takový důsledek pro běh lhůty pro stanovení daně, že účinek zahájení daňové kontroly na danou lhůtu nastává až v den, kdy dojde k započetí zjišťování či prověřování.

- [12] Žalovaný dále podotkl, že ačkoli se v dané věci jedná o čistě procesní otázku, přezkoumal v rámci odvolacího řízení také hmotněprávní stránku věci.
- [13] Uvedl, že dne 22. 5. 2023 byl žalobce vyzván (výzva k prokázání skutečností č. j. 4923266/23/2005-61563-109280) k tomu, aby doložil, že plnění jím vykázaná na ř. 50 daňových přiznání za zdaňovací období únor 2017 až prosinec 2018 osvobození opravdu podléhají. Důvodem k zaslání výzvy byla skutečnost, že na žalobcově bankovním účtu byly kreditovány platby od platebního portálu, jenž se používá k platbám za poskytování ubytovacích služeb přes platformy jako je např. Airbnb. Připomíná, že ve vyjádření zástupce žalobce bylo potvrzeno, že žalobce Airbnb používá. Prvostupňový správce daně došel k závěru, že žalobce provozuje ubytování, tedy že se nejedná o jím tvrzený nájem. Žalovaný zdůrazňuje, že jedinou obranou žalobce byl argument „pozdě zahájené daňové kontroly ve svém materiálním smyslu“. Podobně se pak žalobce vyjádřil v rámci Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění. K otázce výše uvedeného posouzení povahy žalobcovy činnosti žalovaný uvádí, že tento závěr prvostupňového správce daně shledal správným. Jelikož žalobce k tomuto neuvedl žádný protiargument, je tato otázka dle žalovaného nesporná.
- [14] Ke skutečnosti, která však je sporná, tj. k otázce okamžiku zahájení daňové kontroly a z toho vyplývajícího posouzení běhu lhůty pro stanovení daně, žalovaný odkazuje na ustanovení § 148 daňového řádu, v němž je pro podání řádného daňového tvrzení stanovena lhůta tři roky. Žalovaný uvádí, že bylo-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně podáno řádné daňové přiznání, začíná tato lhůta běžet znovu v den, kdy byl učiněn daný úkon. Připomíná, že žalobce podal řádná daňová přiznání dne 6. 5. 2019, a tudíž lhůta pro stanovení daně skončila dne 6. 5. 2022. Jelikož bylo oznámení o zahájení daňové kontroly žalobci doručeno dne 2. 2. 2022, byla výše uvedená lhůta dodržena.
- [15] Dále žalovaný poukazuje na § 87 odst. 3 daňového řádu, ze kterého dle něj plyne, že samotné zaslání oznámení o zahájení daňové kontroly nemá „stěžejní“ význam pro přerušování lhůty pro stanovení daně. Naopak je zapotřebí posoudit materiální prvek tohoto zahájení, jenž je představován reálným prověřováním daňových povinností a jejich následným hodnocením. Žalovaný proto zdůrazňuje, že prvostupňový správce daně činil první úkony ještě před tím, než byla zahájena daňová kontrola, tedy před vydáním výzvy k podání dodatečných daňových přiznání ze dne 18. 2. 2020.
- [16] Žalovaný dodává následující: „*Správce daně rovněž činil úkony v rámci společnosti xxx DIČ: x, ve které je pan xxx jednatelem a s kterou vedl registrační řízení, v rámci něhož zástupce této společnosti uvedl, že v roce 2018 společnost ubytovací služby neposkytovala, příjmy plynuly na účet pana xxx Tyto skutečnosti nakonec zapříčinily, že*

správce daně rozhodl, že se společnost xxx stala plátcem DPH až od 1. 11. 2019, a příjmy náležely xxx (...). Odvolací orgán tak uvádí, že prvostupňový správce daně činil úkony ve věci odvolatele ještě před formálním zahájením daňové kontroly, ovšem tato činnost vedla prvostupňového správce daně právě k vydání výzev k podání dodatečných daňových přiznání.“

- [17] Prvostupňový správce daně se marně pokoušel dohodnout s žalobcem na způsobu zahájení daňové kontroly, a to ve dnech 25. a 28. 1. 2022 (č. j. 517969/22/2005/61563-111865). Proto následně dne 2. 2. 2022 doručil žalobci výše uvedené Oznámení o zahájení daňové kontroly a zároveň po něm požadoval, aby předložil následující dokumenty – evidenci pro účely DPH, daňové doklady k uskutečněným a přijatým plněním, doklady o úhradách přijatých a vydaných dokladů, písemné smlouvy a další důkazní prostředky. Z toho tedy pro žalovaného plyne, že prvostupňový správce daně začal shromažďovat potřebné podklady hned poté, co zahájil daňovou kontrolu.
- [18] Žalovaný odkazuje na komentář Wolters Kluwer k daňovému řádu. Zdůrazňuje, že „[z]a faktické zahájení kontroly lze považovat okamžik, kdy správce daně začne např. klást daňovému subjektu nebo jeho zástupci otázky, dohodne se s daňovým subjektem na tom, které doklady vyžaduje předložit a kdy je daňový subjekt správcem daně předloží, provede prohlídku prostor (...) apod.“ (viz BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K., ŽÍŠKOVÁ, M. *Daňový řád. Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-11-18]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)
- [19] Žalovaný zdůrazňuje význam zásady spolupráce pro zahájení daňové kontroly. Odkazuje dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 10. 2006, č. j. 52 Ca 7/2006-59.
- [20] Žalovaný zdůrazňuje, že oznámení ze dne 2. 2. 2022 představovalo nejen faktické, nýbrž i formální zahájení daňové kontroly, a to právě s ohledem na žalobci adresovaný požadavek na předložení výše uvedených dokumentů. Lhůta pro stanovení daně zakotvená v § 148 daňového řádu tak byla dodržena, a daným úkonem došlo k novému běhu tříleté lhůty pro stanovení daně.
- [21] Žalovaný dále uvádí, že 21. 2. 2022 prvostupňový správce daně od žalobce obdržel reakci na Oznámení o zahájení daňové kontroly (č. j. 1341688/22). Její přílohu tvořil seznam osob, které byly u žalobce ubytovány v předmětném období. Dle žalovaného proto prvostupňový správce daně postupoval správně, když vyčkal, jestli od žalobce neobdrží ještě další důkazní prostředky. Zdůrazňuje však, že již 15. 6. 2022 byly učiněny další kroky, když prvostupňový správce daně vydal výzvu k poskytnutí informací osobám, které byly vlastníky nemovitostí, v nichž žalobce provozoval svou ekonomickou činnost (pozn. soudu: tyto výzvy jsou dle správního spisu datovány k 14. 6. 2022, toto datum odpovídá i seznamu úkonů obsaženému ve Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění a ve Zprávě o daňové kontrole). Podotýká, že „je nutné vzít v úvahu to, že prvostupňový správce daně nutně musel provést časově delší analýzu vedoucí k zaslání těchto celkem 9 výzev (viz str. 20 Zprávy), zejména tedy bankovního účtu odvolatele. Je skutečností, že tato byla získána již v rámci vyhledávací činnosti v roce 2019 (...), avšak jak vyplývá právě z výzev k podání dodatečných daňových přiznání, tyto výpisy z bankovního účtu byly hodnoceny jen co do

vztahu ke zjištění, že peníze jsou kreditovány z Airbnb“. Zdůrazňuje tedy, že až „po zahájení daňové kontroly a nepředložení dalších důkazních prostředků (...), došlo k analýze bankovního účtu, avšak právě ve vztahu k jeho odchozím transakcím, na základě kterých správce daně identifikoval předmětné nemovitosti (z popisků odchozích plateb) a následně dohledával předmětné vlastníky, jejichž nemovitosti odvolatel využíval ke své ekonomické činnosti“.

- [22] Z výše uvedeného tedy žalovaný vyvozuje, že prvostupňovým správcem daně činěné kroky na sebe navazovaly, aniž by mezi nimi byly větší časové intervaly. Proto shledal, že byl naplněn požadavek na zjišťování daňové povinnosti nebo prověřování tvrzení daňového subjektu správcem daně „bez zbytečného odkladu“ po zahájení daňové kontroly, jak to stanoví § 87 odst. 2 daňového řádu.
- [23] K vypořádání žalobcovy odvolací námitky uvádí žalovaný následující.
- [24] Ačkoli žalovaný souhlasí s žalobcovými odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkajícími se určení okamžiku zahájení daňové kontroly (3 Afs 348/2019 a 7 Afs 241/2019), trvá žalovaný na tom, že v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně popsal, proč souhlasí s tím, že prvostupňový správce daně rozhodně skutečnosti prověřoval od samého počátku, a to ještě před tím, než byla daňová kontrola zahájena, když vyzval žalobce k podání dodatečných daňových přiznání. Nesouhlasí tak s tvrzením žalobce, že žádná z těchto činností neměla za následek faktické zahájení daňové kontroly.
- [25] Vymezuje se také vůči argumentu žalobce, že správci daně zaslané soubory jsou pouze výtěžkem z evidence ve smyslu § 100 zákona o DPH, a že tak nemohou být posuzovány jako podklad pro faktické prověřování daňového základu. Žalovaný totiž zdůrazňuje, že nebytí daného podkladu, nebylo by možné provést kontrolu hodnot deklarovaných žalobcem v daňových přiznáních.
- [26] K argumentu žalobce, že z jím zaslaných souborů lze vyčíst jen údaj o tom, zda se daňový subjekt nedopustil aritmetické chyby, žalovaný uvádí, že v rámci daňové kontroly je rovněž ověřováno, jestli žalobcem dodaná evidence vykazuje shodu s údaji deklarovanými v daňových přiznáních.
- [27] K části námitky, kde žalobce uváděl, že správce daně měl bankovní výpisy k dispozici již ode dne 19. 7. 2019, podotýká, že analýza bankovního účtu byla prováděna až po zahájení daňové kontroly a po nepředložení dalších důkazních prostředků žalobcem, a to ve vztahu k odchozím transakcím (viz výše). Dodává, že správce daně nezískával informace o tom, jaké výdaje mohl žalobce vynakládat při své ekonomické činnosti, nýbrž žádal součinnost od vlastníků daných nemovitostí.
- [28] Žalovaný také reaguje na výrok žalobce, že „*byť je daňový subjekt fyzická osoba, z pohledu DPH na něj nelze nahlížet stejným prizmatem, jako to dělá daň z příjmů fyzických osob – tj. používat tzv. hotovostní princip*“. Uvádí, že s tímto tvrzením souhlasí, avšak v rámci daňové kontroly u žalobce nebylo daného principu použito. Prvostupňový správce daně dle něj v rámci výpočtu daňové povinnosti neuvažoval příchozí platby z bankovního účtu. Důvodem byla skutečnost, že jejich suma nezakládala hrubý nepoměr ve vztahu k údajům zahrnutým žalobcem na ř. 50 do kategorie osvobozených plnění a na ř. 1 v rámci zdanitelných plnění. Podotýká však,

že jelikož žalobce nepředložil jiné důkazní prostředky, musel správce daně příslušné bankovní výpisy analyzovat co do plateb příchozích i odchozích.

IV. Vyjádření žalovaného

[29] Ve svém vyjádření žalovaný setrval na svém stanovisku představeném v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a to zejména z důvodu podobnosti odvolacích a žalobních námitek.

[30] Nad rámec argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaný reagoval na žalobní námitku týkající se údajného „obtěžování celé řady třetích stran“ správcem daně, když po nich požadoval informace ke zjištění skutkového stavu. Žalovaný s tímto nesouhlasí a odkazuje na ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu. Správce daně má usilovat o co nejúplnější zjištění skutkového stavu. Není tedy odkázán pouze na návrhy daňových subjektů. Pokud je tomu zapotřebí, může dle § 93 daňového řádu žádat součinnost i od třetích osob. Měl tak možnost zjišťovat, které nemovitosti žalobce používal k předmětnému plnění vykazovanému na ř. 50 daňového přiznání. Dodává, že jelikož žalobce neposkytl potřebné důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení, musel správce daně přistoupit k analýze bankovního účtu i ve vztahu k odchozím transakcím, aby našel vlastníky daných nemovitostí.

[31] K tvrzení žalobce, že správce daně měl vznášet dotazy k odesílatelům plateb, žalovaný uvádí, že nebylo tohoto postupu zapotřebí, jelikož bylo známo, že příjmy pochází z Airbnb. Zároveň toto nebylo žalobcem popíráno. Spor tedy vyvstal pouze co do povahy poskytovaného plnění, nikoli co do výše nebo existence plnění.

[32] Žalovaný tedy požaduje, aby soud žalobu zamítl, jelikož dle jeho názoru bylo v žalobcově případě postupováno podle zákona.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

[33] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[34] Na str. 11 Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění shrnuje prvostupňový správce daně svůj postup, který předcházel zahájení samotné daňové kontroly. Uvádí, že dne 16. 7. 2019 požádal o bankovní výpisy žalobce, a to v rámci vyhledávací činnosti ve smyslu § 78 daňového řádu. Dne 19. 7. 2019 tak obdržel bankovní výpisy za období leden 2017 až prosinec 2018. Výsledek analýzy daných výpisů srovnal s údaji obsaženými v žalobcem podaných daňových přiznáních za období únor 2017 až prosinec 2018. Zjištění vzešlá z tohoto porovnání správce daně shrnuje takto: „Analýzou bankovního účtu č. xxx bylo zjištěno, že tento byl v období od 1. 2. 2017 do 31.12. 2018 mimo jiné kreditován úhradami v celkové hodnotě xxx z protiúctu xxx kdy dle daného popisu lze usuzovat, že se jedná o příchozí platby od poskytovatele mezinárodních platebních služeb *WORLDPAY AP „Client“*.“ Následně je uveden výsledek analýzy bankovního účtu pro jednotlivé měsíce daného období. Dodává: „Jak je správcem daně známo ze služební praxe, platební portál zprostředkovatele platebních služeb *WORLDPAY AP „Client“* bývá často využíván k platbám za

poskytování ubytovacích služeb prostřednictvím internetových platform Airbnb apod. Správce daně se tak důvodně domníval, že kreditní platby z bankovního účtu č. xxx (CZK) jsou úplatami za poskytnuté ubytovací služby přes tuto platformu. Tuto domněnku správce daně dále podpořilo zjištění, kdy příchozí platby z bankovního účtu č. xxx (WORLDPAY AP „Client“) jsou vždy doplněny o text (poznámku) „AIRBNB“.

[35] Součástí Oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 2. 2. 2022, č. j. 838510/22/2005-61563-109271, je rovněž následující výzva žalobci:

„K provádění daňové kontroly předložte:

- evidenci dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů*
- daňové doklady k uskutečněným plněním*
- daňové doklady k přijatým plněním*
- důkazní prostředky o úhradách přijatých/vydaných daňových dokladů*
- písemné smlouvy, popř. další důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v daňovém přiznání za předmětné zdaňovací období*

případně další důkazní prostředky, prokazující správnost údajů v daňovém tvrzení k dani za zdaňovací období, která jsou předmětem daňové kontroly, ato ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení.“

[36] Součástí správního spisu je rovněž žalobcova reakce na výše uvedené oznámení o zahájení daňové kontroly, a to ze dne 12. 2. 2022. (Toto podání je ve správním spise opatřeno datem 21. 2. 2022.) Žalobce v něm uvádí:

„Vzhledem k tomu, že daňový subjekt v kontrolovaném období nevykázal jedno jediné přijaté zdanitelné plnění, tato kontrola bude nutně sestávat pouze ze zdanitelných plnění uskutečněných. Z obsahu kontrolních hlášení za dotčené měsíce je patrné, že protistranou daňového subjektu nebyly osoby povinné k dani, příp. právnické osoby a daňový subjekt tak nestihala povinnost vystavovat daňové doklady (viz § 28/1/a ZDPH). Co se evidence pro daňové účely dle § 100 ZDPH a daňových dokladů týče, správce daně by měl tudíž mít k dispozici důkazní prostředky v rozsahu potřebném pro účely provádění daňové kontroly.

K poslednímu okruhu požadovaných důkazních prostředků uvádíme, že údaje o platbách (přestože se jejich důkazní hodnota blíží nule, jelikož ZDPH u poskytnutých služeb nerozlišuje, zda za ně odběratel zaplatil či nikoliv) by měl mít správce daně k dispozici z jiného daňového řízení. Obsah měsíčních částek uskutečněných zdanitelných plnění je seznatelný z přiloženého seznamu sestaveného samostatně za každý kalendářní rok.“

V rámci této reakce žalobce zaslal i výše uvedený seznam ubytovaných osob v daných nemovitostech za předmětné období únor 2017 až prosinec 2018.

[37] Ve správním spise se nachází rovněž devět výzev k poskytnutí informací ze dne 14. 6. 2022. Prvostupňový správce daně těmito výzvami požadoval potřebné informace od vlastníků nemovitostí, ve kterých žalobce provozuje svou ekonomickou činnost. Informace měly být sděleny do 15 dnů od doručení výzvy elektronickou cestou. Dané osoby byly žádány o sdělení, zda s žalobcem obchodně spolupracovaly v období od ledna 2017 do prosince 2018, a zda k tomuto existuje smluvní dokumentace. Dále byly tázány, jakým způsobem byly dané služby hrazeny.

Následně byly žádány o zaslání údajů vztahujících se k nimi vlastněným nemovitostem. Jednalo se o poskytnutí seznamu fyzických a právnických osob, kterým byly dané nemovitosti v předmětném období pronajímány. Rovněž byl uveden dotaz, zda se pronajímaly také jiné prostory na dané adrese, případně komu. Výzva se týkala také poskytnutí informací (jméno a vykonávaná činnost) o osobách, které zajišťovaly služby související s pronájmem prostor v dané nemovitosti. Pokud byly služby nabízeny sjednanými partnery, byly žádány také údaje o těchto obchodních partnerech. Následně byl požadován detailní přehled využití služeb jednotlivými subjekty v předmětném období. Konečně byl uveden dotaz také ohledně způsobu hrazení jednotlivých služeb.

[38] Daňová kontrola se zahajuje doručením oznámení o zahájení daňové kontroly, v němž je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly (§ 87 odst. 1 daňového řádu). Jak již bylo uvedeno výše, toto oznámení prvostupňový správce daně doručil žalobci dne 2. 2. 2022. V nyní posuzovaném případě vznikl spor o to, zda byla tímto oznámením skutečně zahájena daňová kontrola, tedy zda je možné účinky jejího zahájení vztáhnout ke dni 2. 2. 2022. Vystala totiž otázka, zda se v dané věci neuplatní ustanovení § 87 odst. 3 daňového řádu, podle něhož platí, že nezačnely správce daně se zjišťováním daňové povinnosti či prověřováním tvrzení daňového subjektu nebo jiných okolností spolu se zahájením daňové kontroly, nebo bez zbytečného odkladu poté, nastávají účinky zahájení daňové kontroly až ke dni, kdy správce daně začne výše uvedené vykonávat.

[39] Z údajů, které soud shledal ve správním spise, vyplynulo, že správce daně začal činit potřebné kroky dne 14. 6. 2022, tedy o více než čtyři měsíce po zaslání oznámení o zahájení daňové kontroly. Bylo tedy zapotřebí se zabývat souslovím „bez zbytečného odkladu“, které je neurčitým právním pojmem, a vyložit jej s ohledem na skutkové okolnosti tohoto konkrétního případu. Pokud by totiž nebylo shledáno, že správce daně jednal bez zbytečného odkladu po zahájení daňové kontroly, bylo by nutno postupovat právě podle § 87 odst. 3 daňového řádu a účinky zahájení kontroly posuzovat až ke krokům činěným 14. 6. 2022 a dále. V takovém případě by nebyla dodržena tříletá lhůta (uplynulší dne 6. 5. 2022) pro stanovení daně zakotvená v ustanovení § 148 daňového řádu a daňová kontrola by tedy nebyla řádná a zákonná.

[40] K ustanovení § 87 odst. 3 daňového řádu viz například následující úryvek Praktického komentáře: „Odstavec 3 přímo stanoví, že nezačnely správce daně bez zbytečného odkladu prověřovat daňové povinnosti, bude daňová kontrola vyvolávat účinky s ní spojené, tj. zejména dopad do běhu lhůty dle § 148 až samotným faktickým prověřováním. Zde se však ukazuje zásadní slabina právní úpravy a tou je požadavek zákona na prověřování bez zbytečného odkladu. Jedná se o neurčitý právní pojem, který bude naplňován obsahem až v konkrétních případech. Tyto bude třeba posuzovat individuálně. Právní úprava dává správci daně možnost zahájit daňovou kontrolu doručením oznámení, přičemž nemusí ihned generovat konkrétní kontrolní úkony. To může být významné zejména v případech problémových daňových subjektů, které nebudou se správcem daně v průběhu kontroly spolupracovat a budou se snažit jakkoliv bojkotovat součinnost a pokusy o neformální domluvu. (...) Na druhou stranu je zjevné, že toto řešení přinese nemalé množství sporů o výklad pojmu „bez zbytečného odkladu“. Historické zkušenosti s vývojem judikatury jsou spíše takové, že tato se ve sporných případech přiklání na stranu daňových subjektů. Je tak pravděpodobné, že správci daně

budou spíše volit opatrnější variantu a rovnou se zasláním oznámení budou doručovat i výzvy k předložení důkazních prostředků.“ (srov. ROZEHNAL, T. Daňový řád: Praktický komentář. K § 87. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-11-12]. ASPI_ID KO280_p12009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)

- [41] Ve výše uvedené komentářové literatuře zmíněnou „opatrnější variantu“ zaujal prvostupňový správce daně i v nyní posuzovaném případě. Společně s Oznámením o zahájení daňové kontroly totiž dne 2. 2. 2022 zaslal žalobci také výzvu, aby předložil v ní vyjmenované důkazní prostředky (viz výčet výše). Dle názoru soudu tak z této výzvy dostatečně jasně a srozumitelně vyplývá, že prvostupňový správce daně začal zjišťovat daňové povinnosti a prověřovat žalobcova tvrzení již v den, kdy jej vyrozuměl o zahájení daňové kontroly, tedy dne 2. 2. 2022. Z toho důvodu byla naplněna podmínka uvedená v § 87 odst. 2 daňového řádu a účinky zahájení daňové kontroly je tedy možné posuzovat již k tomuto dni. Neuplatní se proto výše nastíněný postup dle § 87 odst. 3 daňového řádu.
- [42] Soud tedy došel v rámci posuzování této otázky k závěru, že jelikož správce daně začal činit ustanovením § 87 odst. 2 daňového řádu požadované kroky bez zbytečného odkladu, byla daňová kontrola zahájena ke dni 2. 2. 2022. Byla tak dodržena tříletá lhůta stanovená § 148 daňového řádu, která měla uplynout dne 6. 5. 2022 (tři roky od podání řádných daňových přiznání dne 6. 5. 2019). Zahájení daňové kontroly tak mělo za následek nový běh této tříleté lhůty pro stanovení daně, jelikož dle § 148 odst. 3 daňového řádu platí, že: *„Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámení výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.“*
- [43] Z výše uvedeného důvodu se soud ztotožnil s posouzením otázky splnění předmětné lhůty, které žalovaný popsal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména v bodech 9 a 12. Rovněž soud souhlasí, že lze v daném případě vycházet z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 10. 2006, č. j. 52 Ca 7/2006-59. Ačkoli se jedná o starší rozsudek, právní názor v něm vyslovený ve vztahu k výzvě k předložení dokladů k provedené daňové kontrole je přílehlavý i pro nyní řešenou otázku.
- [44] Jak vyplývá z tabulky jednotlivých úkonů správce daně činěných v rámci daňové kontroly, která je uvedena na str. 9 Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění a rovněž na str. 9 Zprávy o daňové kontrole, první zaznamenaný údaj se týká úředního záznamu ve věci preference zahájení daňové kontroly ze dne 31. 1. 2022 (č. j. 517969/22/2005-61563-111865). Toto číslo jednací se shoduje s číslem, na které žalovaný odkazoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když poukazoval na neúspěšné pokusy o domluvu s žalobcem na způsobu, jakým bude daňová kontrola zahájena. Mělo se jednat o pokusy činěné ve dnech 25. a 28. 1. 2022, tedy krátce před tím, než správce daně z důvodu nemožnosti dohody s žalobcem zvolil cestu zahájení daňové kontroly prostřednictvím doručení oznámení o zahájení daňové kontroly dne 2. 2. 2022. Na str. 16 výše uvedeného Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění jsou tyto pokusy popsány následovně: *„Po opakovaném a neúspěšném pokusu o kontakt zplnomocněného zástupce prostřednictvím e-mailu a tel. hovoru za účelem zjištění preference způsobu zahájení daňové kontroly na dani z přidané*

hodnoty za předmětná zdaňovací období, přistoupil správce daně k zahájení daňové kontroly ve smyslu ust. § 87 odst. 1 daňového řádu (pokus o kontakt blíže viz úřední záznam č. j.: 517969/22/2005-61563-109271).“ Soud ověřil, že výše uvedený úřední záznam je součástí správního spisu. Uvádí se v něm, že správce daně odeslal emailovou zprávu daňovému poradci žalobce, a to dne 25. 1. 2022 v 13:11 hodin. V této zprávě oznámil svůj záměr zahájit u žalobce daňovou kontrolu za předmětná období a následně uvedl: „(...) dotazuji se Vás, zda chcete zahájit daňovou kontrolu osobně na jednání či korespondenčně?“ Když nebylo na tuto zprávu reagováno, pokusil se správce daně daňového poradce zkontaktovat telefonicky dne 28. 1. 2022 v 9:34 hodin, přičemž použil telefonní číslo, které bylo uvedeno na předložené plné moci. Téhož dne správce daně zkoušel hovor opakovat v 10:29 a 12:44 hodin. Číslo bylo však stále nedostupné.

- [45] K otázce potřeby vyhledávací činnosti správce daně v rámci zjišťování skutkového stavu považuje soud za vhodné uvést následující shrnutí postupu správce daně souvisejícího s obstaráváním a hodnocením důkazních prostředků, které je popsáno na str. 21-23 Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění a na str. 22-24 Zprávy o daňové kontrole. Prvostupňový správce daně v něm zdůraznil, že žalobce v rámci daňového řízení předložil pouze jeden důkazní prostředek, kterým byl soubor „xxx“. Tento obsahuje tyto informace: „Confirmation Code, Star Date, Guest, Listing, Currency, Amount, Host FEE, Cleaning Fee“. Dále je v něm obsažena sumarizace pro jednotlivé měsíce let 2017 a 2018. Správce daně uvedl, že hodnoty uvedené pro jednotlivé měsíce vykazují shodu s údaji žalobcem tvrzenými na ř. 1 daňových přiznání pro příslušná období. Zdůraznil, že k uskutečněným plněným vykázaným na ř. 50 žalobce neposkytl žádné důkazní prostředky, a tedy nijak nezdůvodnil tvrzený nárok na osvobození od daně dle § 56a zákona o DPH.
- [46] Správce daně následně zmiňuje využívání platformy Airbnb žalobcem pro jeho ekonomickou činnost. Uvádí, že „zásadní pro posouzení druhu příjmu je charakter a časový úsek poskytovaného ‚ubytování‘, tzn., zda je toto poskytováno relativně dlouhodobě za účelem zajištění bytové potřeby nájemce (jeho domácnosti), nebo je poskytováno přechodně příp. krátkodobě, tj. za účelem rekreace, ubytování studentů, sezonních pracovníků apod.“
- [47] Součástí výše popsaného hodnocení důkazních prostředků správcem daně je i posouzení poskytovaných služeb, které vykazují spojitost s tímto ubytováním. Zdůrazňuje, že „charakteristické pro nájem je, že pronajímatel zajistí po dobu nájmu pouze nezbytné služby, kterými jsou dodávky vody, (...) odvádění odpadních vod včetně čištění jímek, dodávky tepla, odvoz komunálního odpadu, osvětlení a úklid společných částí domu, zajištění příjmu rozhlasového a televizního vysílání, provoz a čištění komínů, případně provoz výtahu“. Toto správce daně srovnává se situací v nyní posuzovaném případě, kdy žalobce pravidelně hradil elektřinu, internetové připojení a další výdaje. Daná zjištění vyplývají z analýzy bankovních výpisů za rok 2017 a 2018, kde byly zjištěny přesné částky placené žalobcem za tyto výdaje.
- [48] Zároveň správce daně upozornil, že žalobce každý měsíc platí vlastníkům daných nemovitostí nájem, a to jednou částkou odváděnou vždy konkrétnímu vlastníku. Naopak částky, které žalobce přijímá za poskytované ubytování, vykazují

rozdílné hodnoty. Jedná se o příchozí platby z bankovního účtu, který patří poskytovateli platebních služeb WORLD PAY AP „Client“.

- [49] Z výše uvedených důvodů správce daně shledal, že „[s]lužby poskytované daňovým subjektem, spočívající v ubytování, které jsou zprostředkovány prostřednictvím internetových platforem, lze tak na základě charakteru těchto služeb v zásadě považovat za ubytovací služby nikoliv za nájem, neboť v tomto případě správce daně spatřuje naplnění definice oddílu 55 klasifikace produkce CZ-CPA a současně nesplnění podmínky definice nájmu dle judikatury SDEU“. Správce daně zároveň odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2021, č. j. č. j. 6 Af 20/2020-32, který se věnoval povaze ubytování poskytovaného přes platformu Airbnb.
- [50] Zdejší soud se ztotožňuje z výše uvedeným posouzení charakteru žalobcem poskytovaných služeb. Žalovaný dostatečně srozumitelně vysvětlil, jak hodnotil jednotlivé skutečnosti, které bral v úvahu při tomto posouzení. Žalovaným uváděné údaje se shodují s údaji plynoucími ze správního spisu.
- [51] K části žalobní námitky, kde žalobce argumentuje, že správce daně měl již od roku 2019 k dispozici veškeré relevantní informace k tomu, aby učinil úpravy popsané na str. 24-38 Sdělení o dosavadním výsledku kontrolního zjištění, uvádí soud následující. Pozitivněprávní úprava stanoví v § 148 odst. 1 daňového řádu tříletou lhůtu pro stanovení daně a nijak správce daně nelimituje v tom, kdy má s daňovou kontrolou v rámci této lhůty započít. K otázce zahájení daňové kontroly se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2024, č. j. 5 Afs 16/2024-30, kde v bodě 27 uvedl: „Je pravdou, že daňová kontrola byla zahájena 19 dnů před uplynutím lhůty pro stanovení daně, nicméně platí, že správce daně je oprávněn zahájit daňovou kontrolu kdykoliv v průběhu prekluzivní lhůty. Aby tedy bylo možné učinit závěr o toliko formálním zahájení daňové kontroly, musely by ke skutečnosti, že byla zahájena na konci lhůty pro stanovení daně, přistoupit ještě další okolnosti ve smyslu výše citovaného § 87 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, svědčící o tom, že jediným důvodem zahájení daňové kontroly byla snaha o přerušování prekluzivní lhůty, a nikoliv snaha skutečně prověřit daňovou povinnost stěžovatele.“ Dále pokračoval: „Ačkoliv tedy žalovaný zahájil daňovou kontrolu až na konci lhůty pro stanovení daně, zjevně nejednal bez předchozího uvážení a překotně, jak tvrdí stěžovatel. Ovšem i kdyby tak učinil, nemohlo by to samo o sobě mít za následek závěr o formálnosti zahájení daňové kontroly, jestliže žalovaný, jak bude dále popsáno, ve smyslu § 87 odst. 2 správního řádu, v aktuálním znění, v provádění daňové kontroly řádně pokračoval.“ Z výše uvedeného tak vyplývá, že není rozhodné, od kdy správce daně disponoval předmětnými podklady, jelikož daňová kontrola byla (jak bylo vysvětleno výše) zahájena včas, tedy v rámci dané prekluzivní lhůty. Tato část žalobní námitky proto není důvodná.
- [52] Ve vztahu k části žalobní námitky, která se týká relevantnosti žalobcem zaslaných souborů (jedná se o soubory zaslané v rámci reakce na Oznámení o zahájení daňové kontroly) správci daně soud uvádí, že se nemůže ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že „[j]ediné, co z něj správce daně vyčte, je, zda žalobce neudělal při sestavení přiznání k DPH aritmetickou chybu. Toto však nelze kvalifikovat jako prověřování daňového základu“. Žalovaný v rámci vypořádání odvolací námitky na str. 7 napadeného rozhodnutí v bodě 17 vysvětluje, že tyto soubory tvoří nezbytný podklad pro kontrolu hodnot uvedených žalobcem v daňových přiznáních. Soud se

s tímto názorem žalovaného ztotožňuje. Z toho důvodu shledal soud tuto část žalobní námitky nedůvodnou.

[53] Ohledně části námitky, kde žalobce upozorňuje na akceptaci jím uváděné judikatury správcem daně v rámci bodu 18 Zprávy o daňové kontrole, soud podotýká, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodě 16 popsal, že s žalobcovými odkazy na dané rozsudky Nejvyššího správního soudu (č. j. 3 Afs 348/2019-34 a 7 Afs 241/2019-52) souhlasí. Situace, kdy žalobce odkazuje na, pro danou věc, přílehlavou judikaturu, nezakládá automaticky správnost jeho dalších tvrzení. Dle názoru soudu žalovaný přesvědčivě zdůvodnil, proč vyhodnotil předmětnou daňovou kontrolu jako včas zahájenou (viz výše). Tato část žalobní námitky proto rovněž není důvodná.

[54] Soud nemůže žalobci dát za pravdu ani ohledně námitky týkající se *„údajného zjišťování potřebných informací k ekonomické činnosti prostřednictvím pročitání bankovních účtů žalobce“*, které dle žalobce není obстойné. Ačkoli měl správce daně bankovní výpisy k dispozici od roku 2019, není tato skutečnost rozhodná pro posouzení jeho úkonů činěných v rámci daňové kontroly zahájené ke dni 2. 2. 2022. Správce daně srozumitelně popsal, proč potřeboval dané bankovní výpisy pro úkony činěné v rámci daňové kontroly. Vysvětlil, které údaje z těchto výpisů analyzoval. S odůvodněním předmětných úkonů se soud ztotožňuje. Zároveň soud podotýká, že nepovažuje za relevantní ani žalobcovo tvrzení o *„obtěžování třetích stran správcem daně“* v souvislosti se snahou získat informace potřebné pro zjištění skutkového stavu v rámci daňové kontroly. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, když využil možnosti, kterou mu poskytuje § 93 daňového řádu.

[55] Za důvodnou neshledal soud ani část námitky ohledně tzv. hotovostního principu, kde žalobce tvrdil, že v návaznosti na tento princip není možné tvrzení uvedená v daňových přiznáních prověřovat pročitáním bankovních výpisů. Na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí (v bodě 19) totiž žalovaný vysvětlil, že daný princip nebyl při daňové kontrole u žalobce použit, a rovněž uvedl, proč tomu tak bylo. Soud proto dodává, že souhlasí s žalovaným ohledně jeho vysvětlení na str. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„v rámci daňové kontroly bylo nutné bankovní výpis důkladně zanalyzovat jak ve vztahu k příchozím platbám (zda přiznané příjmy nejsou v hrubém nepochybně s příchozími platbami), tak ve vztahu k odchozím platbám (nutné k dohledání nemovitostí, které byly využívány k ekonomické činnosti ...) z důvodu, že jinými důkazními prostředky ze strany stěžovatele správce daně nedisponoval“*.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [56] V dané věci tak z výše popsaných důvodů soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [57] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
- [58] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. prosince 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu